

Topsporters. Jongeren volgen hun voorbeeld, dus moeten ze zich daarnaar gedragen. © Belga

‘Sport kan weer een feest worden’

Geweld in sport: veel druk, te weinig vorming

- ▶ Kinderen én topsporters worden aangespoord ‘agressief’ te spelen
- ▶ Sporters en begeleiders moeten worden gevormd met oog op waarden en normen

Jozefien VAN HUFFEL

De vijfde speeldag in de voetbalcompetitie, en plotseling is het geen spelletje meer. Witsel van Standard trapt niet de bal, wel het been van Anderlechtspeler Wasilewski. Het resultaat: een dubbele open beenbreuk voor laatstgenoemde, en iedereen schiet wakker. „Het voetbal is ziek.”

„Agressie op het veld zie je bij sporten waarin veel op het spel staat. Waar grote budgetten in omgaan, zoals bij het voetbal”, vertelt Marc Maes van het Internationaal Centrum Ethiek in de Sport (ICES). „Spelers komen met een zware opdracht het veld op, en er worden allerlei brutaliteiten van hen verwacht, zodat ze winnen en er geld wordt verdiend. Onlangs noemde een trainer zijn

spelers nog niet assertief genoeg. Hij bedoelde wellicht ‘agressief’.”

Vanaf de jeugdcompetitie leren spelertjes: voetbal is hard, en pure ernst. „Volgens elke theorie van de behoeften van het kind zijn ze niet toe aan competitie, maar kinderen van vijf beheersen de technieken en trucs van het volwassenvoetbal”, beschrijft Maes. „De ouders peppen hen schreeuwend op, het clubbestuur hangt ook het klassement van de allerkleinsten in de kantine. Spel wordt brutale competitie.”

Je tegenstander moet je respecteren, want zonder hem is er geen sport

Na de tackle van Witsel pleitte Anderlechtmanager Van Holsbeeck voor meer ethiek. Volgens Marc Maes wordt daar veel over gepraat, maar het wordt te weinig gebruikt. Ethisch handelen, dat wil zeggen dat je keuzes maakt over hoe je je gedraagt, en dat wordt, in de maatschappij en in sport, onvoldoende aangeleerd.

„Denk aan respect voor de tegenstander. Je mag blij zijn dat

je er één hebt, want zonder is er geen sport”, zegt Maes. „Je moet sport zien als een feest. Je krijgt immers de kans om je te meten. Misschien blijkt de ander beter, misschien jij, en dat moet je dan een plaats kunnen geven. Ook dat omgaan met winst en verlies moet je aangeleerd krijgen.” Maes ziet dat bij topsporters niet. „Als ik spelers op tv met succes zie omgaan, draai ik soms mijn hoofd weg. Ze klimmen de omheining op, juttten hun fans op de tegenstander te kleineren.”

Sport is een sociaal atelier, waar jongeren op fantastische manier met elkaar leren omgaan. „Dat kun je verpesten met negatieve vorming. Denk aan basketballers die leren om op de tenen van de tegenstanders te gaan staan, als die gaan scoren. Heel positief vormen kan ook, maar dan moet je daar wel prioriteit aan geven”, zegt Maes. „Alles is terug te voeren op vorming. Voor clubbestuurders, voor trainers die moeten leren dat ze met een totaliteit van lichaam, geest en gevoelens werken, en niet enkel met een lijf dat presteert, en voor sporters. Dan geloof ik erin dat sport opnieuw een feest kan worden.”